

ИЗВЪНРЕДЕН

БОРБА®

Председатели и подпредседатели на БНФ, Инк.

Инж. Ангел Гъндерски

Д-р Иван Дочев

Д-р Георги Паприков

Д-р Ангел Тодоров

Инж. Георги Лазаров

Паметник на жертвите на комунизма – Ниагара Фалс, САЩ,
издигнат по инициатива на Българския национален фронт, Инк.,
с финансовата помощ на политически емигранти антикомунисти от цял свят

Председатели и подпредседатели на Българския национален фронт, Инк.

Д-р Иван Дочев (7 януари 1906 – 14 май 2005)

Водач на Българските национални легиони преди 9 септември 1944 г.

Председател на Българския национален фронт, Инк., в емиграция след 9 септември 1944 г.

Завършил право в Софийския университет и доктор в Хайделбергския университет (Германия). За него в книгата си „Дългата нощ“ Д. Х. Попов казва: „Има личности, които, колкото повече времето ги отдалечава от днешния ден, толкова по-реални, жизнени и значими стават за историята, за съвременното и за бъдещето на отечеството си... Приживе още неговото дело и значението му надраснаха личната му съдба. Малко са хората, които за период от над 70 години са водили борба срещу една идеология и срещу една имперска тоталитарна система, каквато борба д-р Иван Дочев води срещу комунизма.“

И днес д-р Дочев би издигнал знамето и повел борбата не за власт, а за борба на духа, борба за словото срещу загиващата власт на вчерашната и днешната буржоазия и срещу заплахата от нарастващата опасност от реставрация на комунизма под нова форма с методите на старото съдържание.

За дейността си д-р Дочев има произнесени две смъртни присъди от комунистическия съд в България.

Д-р Ангел Тодоров (14 май 1921 – 20 ноември 1999)

Син на родители, прокудени от Беломорска Тракия, той израства в среда, пропита с национален дух и любов към родината. Като ученик в Търговската гимназия в Пловдив се включва в редовете на Българските национални легиони и е издигнат за водач на легионерите в гимназията. Следва в Софийския университет, а по-късно – във Виена, където завършва международна търговия. След окупацията на родината ни от съветските войски (9 септември 1944 г.) той отказва да се завърне в България и заедно с лидерите на СБНЛ д-р Дочев и д-р Паприков, които са също във Виена, започва борба за освобождение на отечеството от комунистическите нашественици и техните български копиеносци. Заради антикомунистическата си дейност е осъден задочно в България на смърт. По-късно заминава за Канада и се включва в антикомунистическата борба рамо до рамо с д-р Дочев, д-р Паприков, инж. Гъндерски, Цоню Градинаров, отец Тома Кобаков. Издигнат е за подпредседател и член на президиума на БНФ, Инк. Преминал във вечността, неговото име ще остане наред с имената на д-р Сяров, Иван Калайджиев, Иван Чортов в историята на БНФ, като човекът, който бе посветил живота си в служба на национална България.

Инж. Ангел Гъндерски (1920 г., Враца – 1 май 1991 г., Торонто, Канада)

Още като ученик (1942-1943 г.) влиза в редовете на Съюза на националните легиони. Завършва гимназия, след което следва в Чехословакия, където го заварва 9 септември 1944 г. (комунистическата власт в България). Отказва да се завърне и се включва в антикомунистическата борба. Заедно с д-р Дочев е един от основателите на БНФ. Оттогава и до края на живота си е бил член на управителния съвет на БНФ, подпредседател, член на президиума. Награден е със златния орден на БНФ. От комунистическия съд в България е осъден задочно на смърт.

Д-р Георги Паприков (25 февруари 1912 – 24 март 1984)

Председател на Българския национален фронт, Инк. Редактор на сп. „Борба“. Завършил медицина в Софийския държавен университет. Като студент е член на управителния съвет на Националния студентски съюз и председател на легионерската студентска корпорация. Член на централното ръководство на Българските национални легиони. След установяване на комунистическата власт в България емигрира в Германия. Там прави втори докторат в Хайделбергския университет. През 1947 г. участва в учредителното събрание на Българския национален фронт.

Д-р Паприков е един от най-известните борци против комунизма. Носител е на златния орден на БНФ „За свободата на България“ и на редица ордени на организации от антиболшевишкия блок на народите. За тази си дейност е осъден задочно от комунистите в България на смърт.

Инж. Георги Лазаров (9 февруари 1920 – 9 август 2004)

Още от ученическите години се включва в редовете на Българските национални легиони. Там той оформя своя мироглед и очертава пътя на своя живот. След завземане на властта в България от комунистите успява да замине за Австрия. Записва се студент във Виенския университет и завършва електроинженерство. Там той е във връзка с лидерите на СБНЛ д-р Дочев, д-р Паприков, д-р Ангел Тодоров и взема активно участие в организиране на българската национална антикомунистическа емиграция за съпротива и борба с установения в България комунистически режим. За дейността си е осъден в България задочно на смърт. Георги Лазаров е активен член на БНФ, Инк. Заедно с другите дейатели на организацията заминава за САЩ и се установява в Чикаго. По-късно се връща обратно в Европа – Германия, където работи до края на живота си. Последователно е бил редактор на европейската редакция на сп. „Борба“ и на сп. „Борба – Европа“. За дейността си като член на президиума на БНФ е награден със златния орден на организацията „За свободата на България“.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папниковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 60, брой ИЗВЪНРЕДЕН

Септември 2011

Пред избори*

По-малко от два месеца ни делят от общинските избори. Преди тях действащите органи на общинско ниво ще трябва да дадат отчет пред избирателите си за свършеното през мандатния период в изпълнение на предизборните си обещания, на основание на които са получили доверието им. Те, избирателите, с бюлетината си в изборния ден ще санкционират техния отчет и при евентуални положителни резултати, при поискване, ще им възложат отново управлението на местните дела.

По своята същност общинските избори са личностни (мажоритарни) и не обвързват избраните органи на местно самоуправление с изпълнение на партийни програми. На тях се възлага да ръководят решаването на местни проблеми, свързани с нормалния икономически, културен, образователен, административен и инвестиционен живот на населението, предпоставка за градивност и комуникационни възможности в рамките на общото семейство – държавата.

Тук трябва веднага да отбележим, че **властта на местните органи в самоуправителните си функции не е самоцелна**, затворена в административната единица – община, а е свързана и зависима по много показатели от централната държавна власт, която в своята битност изпълнява партийна програма. **Това означава, че избирателите в общинските избори ще бъдат**

изправени при гласуването си да отговарят на два въпроса с повишена трудност. От една страна, техният избраник трябва да притежава необходимите качества на администратор и ръководител, а **от друга**, независимо от партийните си пристрастия да бъде проводник на политиката на централната държавна власт. Тази двупосочност на избора предполага широко обсъждане на качества на кандидата за управник с възможното най-пълно включване на населението в него. Колкото по-масово е включено населението в тези обсъждания, се предполага, че ще бъде по-масово и участието му в изборния ден с бюлетина в ръка.

Властта най-общо и в частност местната власт на самоуправление, е консумиране на права и задължения, които не се ръководят от емоции, а от интересите на гражданите, съобразени с изискванията и нуждите на населеното място като цяло. Затова преценките и преоценките на качества на кандидата за управник на общинските дела трябва да се извършват всестранны, задълбочено и прецизно, преди да е пусната бюлетината в избирателната урна.

Освен избора на общински управници тези избори имат и друго, не по-малко, значение с по-широк стратегически обхват, отнасящ се до централната власт. Чрез вота си избирателите правят равностойка за предизборните обеща-

ния на централна власт и изпълнението им към деня на избора на местната власт. Колкото барометърът от вота на общинските избори показва покачване доверието на избирателите към централната власт, измерено с подадените за нейни кандидати гласове и вещаещо за управляващите завършване на парламентарния им мандат, толкова спадането му го поставя под въпросителна, която най-често завършва с предсрочни парламентарни избори.

Във връзка с предстоящите местни избори в представителството на Българския национален фронт, Инк., в България непрекъснато пристигат писмени запитвания от наши съидейници, съмишленици, симпатизанти и не рядко от хора, които са прочели само програмата ни, отделно от визуалните и телефонните запитвания – да гласуват ли, как и за кого.

Програмата на Българския национален фронт, Инк., е известна и непроменена повече от 50 години. Тя е антиоталитарна, противна на лява или дясна диктатура, демократична, национална по дух и социална по съдържание. Това ще рече, че последователите и изпълнителите на тази програма са противници на комунистическия тоталитарен строй, че отстояват и се борят за независима, свободна и демократична еднонационална българска държава, в която социалните фондове ще се разпределят справедливо. **Че са за бързо** изграждане на функциониращо гражданско общество с развита пазарна икономика, погребано от комунистите по време на тяхното полувековно управление в България. **Че са за интегрирането** на България към политическите и икономически структури на Обединена Европа като народ с минало, настояще и бъдеще, напълно равнопоставен на европейските си партньори.

В предстоящите общински избори последователите и изпълнителите на програмата на БНФ няма да подкрепят кандидатите, посочени от тези, включително техните дъщери, снове и внуци, които до вчера с партийни поръчения налагаха управниците в общините.

Те няма да подкрепят онези, които гемагогски “скъсват” с комунистическото си минало (докато овладяват структурите на властта) и откриват нови пътища и “завои наляво” в развитието на българското общество, защото тези пътища и завои водят до реабилитиране на извършените от тях грабежи, изнасилвания, лична мъст, лагери и затвори за неизвършени

престъпления, убийства без съд и присъда, безкръстни гробове и всичко това те наричаха комунистическа законност.

Нашите последователи ще извършат светотатство към паметта на жертвите на комунизма не ако подкрепят, а ако високо не заклеят тези, които навлякоха овчите кожуси, за да прикрият настръхналата си вълча козина.

С това наше изразено отношение към довчерашните ни комунистически господари ние не насаждаме обществен антагонизъм, не раздуваме стари въглени на омразата по места. Ние изнасяме на показ едно страшно недалечно минало, на което героите, техните дъщери, снове и внуци са между нас и поставят кандидатурите си отново да ни управляват.

Това е нашето предупреждение към тези, които утре с бюлетината си ще изберат своите управници.

Хора, бгете!

Това, младото и средно поколения, трябва да имат предвид, за да не грешат в избора си.

Това е и **ще бъде** нашият отговор на писмата и запитванията, отправени до нас във връзка с общинските избори.

Истината е една и тя е обективна. Никакви овчи кожуси не могат да прикрият вълчия нрав на комунизма, пък бил той и нео-, забулен в помпозна бузлуджанска конгресна показност и разточителство.

БОРБА

** Бел. ред. Под горното заглавие през 2003 г. сп. “Борба” в уводна статия отрази принципното си отношение към местната власт и общинските избори.*

Това отношение и днес остава непроменено, защото, в изминалите оттогава осем години, за народа нищо не се е променило към по-добро, въпреки големите предизборни обещания на спечелилите и загубилите изборите партии.

Нашият принцип е: където народът, там и ние!

Още веднъж на висок глас заявяваме и напомним на избирателите, че промяната в прехода е осъществима тогава, когато властта се предава не с различните форми на насилие. Не номенклатурно-поколенчески от бащите на синовете, дъщерите и внуците, а в борбата за неопорочени избори, в които да бъдат избрани нови, необременени със зависимости хора, за което всички носим отговорност пред бъдещето на нацията!

Важно!

Важно!

Редакцията на сп. “Борба” е упълномощена от Централния управителен съвет на Българския национален фронт, Инк. (БНФ, Инк.) да направи следното съобщение:

Централният управителен съвет на Българския национален фронт, Инк., Чикаго, САЩ, съобщава на хилядите си последователи във и извън Родината ни, че БНФ, Инк. **няма нищо общо** с регистрираната в Бургас – България, политическа партия “Национален фронт за спасението на България” (НФСБ).

Всякакво идентифициране (от когото и да било, по каквото и да било повод и с каквито и да било средства) на двете – БНФ, Инк., и БФСБ, ще бъде несполучлив опит за заблуда на обществото.

ЦУС на БНФ, Инк.

Истината е една и тя трябва да се знае

Предизборно

Венелин Бараков,
историк

Комунизъм, демокрация, ляво и ясно мислене

Убеден съм, че тази статия ще разбуну духовете и ще предизвика полемика. Одобрение, както и пълно отрицание. Седнах да я пиша като историк, а не като пристрастен наблюдател или участник в политическия процес. Или политическите игри. Второто твърдение е по-точно и вярно, защото в България с политика отдавна се търгува, уреждат се сметки и сделки, назначават се като чиновници политически активисти. Мила родна действителност. Тя ни е просмукала чак до нашите клетки. Не казвам до мозъка и костите, защото мисленето в България отдавна е труден процес, а костите ни са атрофирали от политическите експерименти, на които сме подложени.

Демокрацията в България смени тоталитарната комунистическа система след 45 г. “изграждане на развито социалистическо общество”. **Демократична България означаваше за хората глътка свобода. Свободният въздух дойде някак неочаквано, но въздействието му се почувства веднага** – духовните окови на комунизма бяха свалени, отделната човешка личност получи право на собствена изява, себerealизация, свободно мнение и движение. **Демократичният процес бе зорко наблюдаван от бившия партийен елит и свързаната с него ДС. Основното богатство на държавата – икономиката (държавна собственост) набързо смени собственика си. Старият партийен елит загуби ръководната роля над управлението на държавата, но чрез престъпни механизми, скрити игри, задкулисни машиниции и хищна приватизация, постепенно овладя онези икономически сектори, които оцеляха след промените. Които носеха бързи печалби и нарастващо имотно състояние.** Голяма част от българите останаха отново само наблюдатели. Те получиха порция зрелища – българския парламент. Там уж се ковах законите за всички; избраниците на народа водеха самоотвержени епични битки, изхождайки от леви, десни и други позиции. В същото време комунистическият елит, и най-вече децата – наследници на старите партийни другари,

превзе българската икономика, обсеби туризма, мащабното строителство, експлоатирането на културното наследство на България, всичкото това зад маската на демократичното управление и иначе редовните парламентарни избори. Ха сега си задайте въпроса: жив или мъртъв е комунизмът?

Духът на комунизма е пуснал трайно корени не само в обществените отношения. Той все още е в главите на повечето хора, с промито и манипулирано съзнание, и от него скоро няма да има отърване. Две поколения трябва още да си отидат, още чужди инвестиции да влязат в икономиката на България, още прозрачност и контрол трябва да има при усвояването и управлението на парите от ЕС. Готова ли е България за това? Все още не! Нито едно българско правителство не се престаши да реже до кокал и кръв пъпната връв, която ни свързва с комунизма и начина на мислене, моделиран от него. Наследство от комунизма е раздутата държавна и общинска администрация и чиновничеството, което трови живота на останалите българи. За каква демократична България тогава говорим?! Това е по-скоро едно пожелание за бъдещите поколения.

Демокрацията има много теоретични определения и съответни аргументации. Не е нужно да дискутирам теория. Няма смисъл да говоря за свобода на словото, на мнението, сдруженията, печата и свободните избори. В България това са по-скоро пожелания. Тук-там може да излезе книга или статия – инцидентни явления. Свободен си само когато слушаш собствената си съвест. Демокрацията – пише писателят Ст. Цонев – е право на борба и нищо повече. Аз бих го допълнил – и право на себerealизация. Акцентът пада върху **право**, а не както би помислил един комунист, който веднага ще се хване за думата **борба**. Борба се води за принципи, за етика, за правото на можещия над нагаждача, за новаторството на идеите, не за тяхното убиване. За комунистите правото на борба е и си остава средство за

мачкането на всяка опозиция. Беше световната пролетарска революция срещу капитализма. Сега най-големите капиталисти са бившите комунисти и техните деца. А техните привърженици – на служба в администрацията!!!

Комунизмът изгради едно мислене, според което човек можеше да се издигне само като член на партията. Решенията на партията бяха унифицирани за всички българи. Партията разпределяше благата и привилегиите, длъжностите, работните места. **Сега работата дават бившите комунисти. Те определят прага на минималната работна заплата, смучат парите на Европа, които наливат в бетон и асфалт. Кажете ми сега къде са нашите граждански права? Можем да стачкуваме – на кой му пука; можем да гласуваме – листите с народните избраници го една се гласят от партийните централи; можем да псуваме свободно и да пием по една ракия, но за нея ще платим налог. Справка – повече от половината българи мизерстват. Ето го призрака на комунизма, това го получихме от неговия все още бродещ дух.**

Като правило за 20 г. демокрация можем да се “гордеем” с оживен политически живот и политически спектър от всякакви цветове и хибриди. Имаме леви, десни, център, националисти, зелени, земеделци и ДПС като балансър. Списъкът е дълъг. Левите и десните дълго воюваха помежду си. Изведнъж на бял кон се появи Симеон чак от Магриг. Двуполусния модел рухна. Последва хибридно правителство, после дойде Тройна коалиция, а сега Герба на Бат’-и Бойко. Във всичките правителства имаше хора, които се кланяха на различни цветове, но бяха обединявани от реалната сила на властта. **Властта в България е ресор за забогатяване. Тя продължава да раздава постове, привилегии, да носи доходи.** Правителствата след Костовото управление харчеха на поразия и разпиляваха държавния капитал. Бойко Борисов дойде на власт с обещанието да сложи ред и да пребори корупцията. За две години управление нито едно от тези неща не се е случило. Свидетели сме на показни акции на МВР и прокуратурата, подгонване на уличната престъпност, но не и на тази с бели якички. Управлението на кабинета Борисов щеше да е пълен провал, ако не бяха магистралите и крупните инфраструктурни проекти. Кабинетът Борисов скочи срещу по-

сланиците с агентурно минало и ги отстрани от служба, да има място за заслужили гербери. Сега виждаме да подкрепя успешните кметове, независимо дали са издигани от БСП, СДС и пр. Противоречието е пълно. Но това издава нещо по лошо – липсата на грамотност у управляващите, липсата на достатъчно добре подготвени хора и експерти. От това страда управлението, парламентът и всички българи. Толкова калпави депутати и министри България скоро не е имала. Страната се управлява от шепя хора, някои зад кадър. Управлението на ГЕРБ носи много от духа на комунизма, нищо че Бат’ Бойко се бие в гърдите непрекъснато като заклет антикомунист. Кашата в България е пълна. Всички ние я духаме.

Страната се нуждае спешно от нов тип политическо мислене и политическа култура. Понятията за ляво, дясно, център ще продължат да имат своето основание, само да има кой да ги напълни със съдържание. **Нека се научим на европейско политическо мислене. Политиците първо трябва да прочетат доста книги. Имаме си червена олигархия. Липсват ни нови десни лидери, които повече да мислят, а не да позират.** Модерното дясно мислене винаги ще се свързва с иновативната и предприемчива мисъл, стъпила върху християнската етичност и ценностите на семейството, върху достойния труд. Лявото мислене винаги ще се опитва да въздейства върху емоциите на хората, върху тяхната психика, с объркани приказки и представи за социална справедливост и просперитет. Дясното мислене акцентира върху личността – нейната ценност, нейната изява и реализация. Лявото обгрижва масата, която желае да бъде ласкана, бутана, която иска някой да ѝ осигури поминък и спокойно съществуване, без напъване на волята. Това са утопии, илюзии, които продължават да се хранят от живия дух на комунизма. Модерните дясно и ляво от вечната опозиция, в която се намират, не могат да избягат от отговорността, която стои над всичко друго. От това зависи пътя на модерна България.

Предизборни мераци

“Да станеш, сине, президент,
за този пост си ти роден,
властта докарва и богатата –
не за народа – за родата!

Ти имаш на вития дар,
по-речовит си и от цар,
не взема царят ни заплата,
ще харчиш ти и от хазната.

Тогаз ще ходим на курорт
и ще живеем във комфорт,
а с майка ти и из чужбина
ще обикаляме двамина.

Ще отлетим със самолет
пак от държавния бюджет

чак във Виена златна сватба
да отпразнувам, както трябва.

Роднина, брат на президент,
най-лесно става бизнесмен,
виж – построиха си и вили
там, дето са царе градили!”

Управник, алчен атеист,
е по-лукав от комунист,
той гледа своята изгода,
а с речи служи на народа.

Отгоре се дарява власт.
От нечестивци като вас,
що грабят залъка народен,
да не остане нито помен!

Надежда Любенова

Национална съпротива сега повече от всякога

Преди 67 години чуждите агресори и техните слуги в България поведоха родината към пропастта. След 1989 г. комунистическата партия трансформира политическата си власт в икономическа и продължи унищожителното си влияние в България.

Днес ние сме в морален, демографски и социален срив.

РОДИНАТА ТЕ ЗОВЕ!

На бунт срещу комунистическата олигархия!

На бунт срещу социалните неправди!

На бунт срещу обезбългаряването!

На бунт срещу всички, чиято единствена цел е забогатяване на гърба на народа!

За работа на младите!

За достойно заплащане на нашия труд!

За достойни старини!

За бъдеще на нашите деца!

Изчезналите досиета

Службите на Държавна сигурност са водели лични досиета на всеки български гражданин, който по някакъв начин е изразявал враждебно отношение към комунистическата власт. Щатните служители на ДС са имали многобройни платени сътрудници, от които са получавали информация за наблюдаваните лица. За своята продажна дейност доносниците са получавали съответно възнаграждение и са имали възможност да заемат административни постове в служебната йерархия. Оперативните работници от ДС са искали редовно да получават информация от доносниците. Те обаче не винаги са могли да съберат необходимите сведения и затова често са давали информация, която не отговаря на истината. По лъжливата информация от доносниците много честни български граждани се озоваха в концентрационните лагери на комунистическата власт. Немалко от тези честни българи не се завърнаха по домовете си. Българската история вечно ще напомня за тежките условия, при които са живели и работили лагеристите. Ужасите, преживени от тези хора, никога няма да бъдат забравени и вечно ще напомнят на поколенията за комунистическата власт.

В края на 1989 г. падна Берлинската стена, падна от власт и Тодор Живков. Българският народ си отгъхна от 45-годишния червен режим. Явиха се първите признаци на истинската свобода. Нашият народ тръгна по пътя на демокрацията. Направиха се много политически промени, създадоха се нови политически партии, нов парламент, нова Конституция и т.н. Беше прогласуван и закон за разкриване на досиетата, водени в ДС. Досиетата тогава се намираха в регионалните дирекции на Министерството на вътрешните работи. Всеки гражданин имаше право да си прочете досието. След двегодишно чакане дойде и моят ред. През август 2003 г. се озовах в РДВР-Враца, къ-

дето видях за първи път досието си. То се намиреше в розова папка и на корицата по диагонал с едри букви пишеше “Непоправимият”. Този подпис ме извади от психическо равновесие. Какво е трябвало да поправам в себе си. Аз никога не съм бил крадец, лъжец или убиец. Ако някой от моите куршуми през войната е попаднал на човек, нека Бог да ми прости. Това е станало случайно. Служителят от ДС, който ме придружаваше, забеляза външението ми и каза:

– Защо се въннуваш, ти си единственият човек в България, на когото е дадено това звание. Сега времето е такова, че трябва да се гордееш с него.

– Благодаря! – казах аз и още не можех да дойда на себе си.

Аз съм завършил първия випуск на Машинния факултет в България и много пъти ми е предлагано да стана член на БКП. Предлагани са ми високи постове и блестяща служебна кариера. Не станах член на БКП, защото съм бил легионер. Бях водач на Легиона при Врачанската мъжка гимназия и околийски водач на легионерите във Врачанска околия. Те бяха на брой 13. Затова, че съм бил легионер, скъпо съм платил. Многократно съм обитавал килиите на ДС, лежал съм в затвор и съм преследван като народен враг. Въпреки репресиите аз останах верен на легионерската клетва. Досието ми съдържаеше повече от 500 листа и беше дебело като библията. От него научих много работи за себе си. Там научих информация, която не знаех. През своята трудова дейност като инженер съм създавал много рационализации в различни заводи. Аз не знаех колко са. В досието ми пише, че са точно сто. Службите на ДС са работили със завидна точност. От досието научих и псевдонимите на доносниците. После тръгнах да ги разкривам с помощта на Комисията по досиетата. Разкрих ги всички, без един, но и него ще открия. Не ги търся

за отмъщение, защото имам благороден характер и на всички съм простил. Разговарям с някои от тях и ми е интересно какво съм представлявал за комунистическата власт. Досието ми е приключено на 24 юли 1990 г. със заключение: Лицето не представлява вече опасност за държавата и затова се сменя наблюдението върху него. Тогава се пенсионирах и бях на 66 години.

През 2010 г. направих искане до Комисията по досиетата да ми се открият имената на доносниците, работили срещу мен. Комисията акуратно се отнесе към моето искане и се отзовах на поканата. Бяха ми дадени имената на доносниците и аз бях удовлетворен. Липсваше обаче името на един от доносниците. Нямаха данни за него. Какво ми направи впечатление? По това време всички досиета бяха прехвърлени от РДВР в Комисията. Това беше разумно решение, защото се улесняваше достъпа до досиетата. В комисията ми показаха моето досие. То се намираше в зелена папка и на корицата също пишеше „Непоправимият“, но с по-малки букви. Досието ми имаше 53 страници. Къде са останалите? Попитах служителките за това, а те ми отговориха, че от Враца са им изпратили само този материал. Къде ми е досието, господа-другари? То е интересно само за мен. В него има интересни данни за моя живот по време на комунистическото управление. Защо го криете? А може би е вече унищожено? Аз не съм бил никога министър, депутат или директор. Моето досие едва ли може да ползва някого. Но за съжаление – няма го!

Досиетата все още се ползват за шантажиране на някои длъжности лица или политици. Все още този призрак броди из нашата страна. Много досиета все още се укриват и служат като разменна монета за нечестни сделки. Имената на доносниците също се укриват. Периодично в пресата се дават имена на бивши доносници, но пълен списък не се публикува. Нека се има предвид, че досиетата към днешна дата може да са манипулирани. **Така, както има изчезнали**

листове от досиетата, така е възможно да се включат в тях нови страници. За да приключи играта с досиетата, трябва да се разкрият изцяло имената на платените доносници. Трябва всичко да се открие от тази престъпна дейност, която тормозеше българския народ 45 години, а нейната сянка и сега витае в нашия политически живот.

Досиетата на Държавна сигурност и сега хвърлят сянка върху нормалния живот на българския народ. Докато не се разкрият всички досиета и всички доносници на ДС, ние като народ няма да се оправим и тъй нареченият преход, ако въобще го има, ще продължи до безкрайност. Това значи, че нашият велик народ никога няма да заживее нормално и ще върви като опашка след другите народи. След падането на комунистическата власт се смениха много правителства и парламенти. Никой обаче не се осмели да открие истината от тези досиета. Докато не се направи това, българският народ няма да заеме своето достойно място сред другите народи. Нека припомним близкото минало на нашия народ. През 1934 г. цар Борис Трети забрани политическите партии. Българският народ запретна ръкави и само за пет години България се нареди на първо място на Балканите, на шесто в Европа и на осмо в света по жизнен стандарт на населението. Сега сме последни в Европа, а мястото ни в света се определя с трицифрено число. Какво трябва да се направи?

1. Да се открият всички досиета в пълния им вид.

2. Да се публикуват имената на всички доносници от ДС. Да се отпечатаат имената и псевдонимите им, като се издадат в брошури за отделните области и се пуснат на пазара срещу заплащане.

За доносниците да нямат право да стават министри, депутати, кметове, общински съветници, областни управители и да не могат да заемат длъжности, при които да имат подчинени служители.

Изпълнят ли се тези условия, нашето общество ще оздравее от този кошмар, а нашият народ ще заеме своето достойно място при другите народи.

Инж. Кирил Крумов, Враца

Бел. ред. *Пътят за изясняване на въпроса с досиетата е сложен, но не е нерешим! На предстоящите общински избори с вота си ние трябва да дадем местната власт в ръцете на хора, имащи качеството с твърдост да отстояват интригите и игрите с досиетата от страна на бившата комунистическа номенклатура и бившите органи на разпуснатата, но запазила кадровия си ресурс Държавна сигурност, внедрен във всички структури на*

властта. Без осъществяване на тази първа и решителна крачка въпросът с досиетата ще бъде многократно поставян пред властващите за решаване и от тях усложняван за действие, докато времето го покрие с прах и пепел.

Ние считаме, че все още в нашите ръце (на избирателите) е не само изправяне на сбъркания път за цялостното разкриване на досиетата, но и сбъркания път на промяната и прехода в България.

Не е излишно тук да напомним на читателите на сп. "Борба" и гласоподавателите да не забравят, че къща се строи отдолу нагоре и се почиства отгоре надолу.

БОРБА

**Кой управлява
България**

*Милко Мушмовъ,
Монтичело, Илинойс, САЩ*

**Quo vadis,
Patria Mea**

*(Запазен е старият
правопис, на който е
написана статията)*

Пагубната антидържавна дейност на българските комунисти вилнѐе необуздана и необезпокоявана от нищо и от никого. Лишени от скрупули, моралъ и национална задълженост, тѐ продължават да злорадстват от пѐклени тѐ си дѐла, като тласкат страната ни все по-дълбоко въ бездѐнното икономическо и политическо блато на Третия свѐтъ. Мизерното наследство, което оставиха следъ 1989 г., отразено въ ограбена държавна хазна, замѐрсени рѐки и въздухъ, изсечени гори, националенъ нихилизъмъ, всеобща беднотия – създаде една нова нация отъ **хора безъ вѐра и безъ усмивки**. Затри се завинаги традиционната българска любовъ къмъ миренъ, продуктивенъ трудъ. Изчезна нѐкогашниятъ свежъ, възторженъ патриотизъмъ средъ младежитѐ. Разрушиха се гранитните стѐлбове на прежната ни завидна религиозност, семейна стабилност и гражданско достойнство. Сегашните "социалисти", които въ миналото като комунисти не знаеха какво значи трудъ и потъ – като кърлежи продължават да смучат крѐвта на народа, приютени въ почти всички държавни институции. Тѐ все още тероризират села и провинциални градчета, като не изпускат "кокала" – чрезъ отговорни служби, тѐсти заплати, щедри пенсии, пищни вили и дебели банкови смѐтки въ чужбина. Дѐцата имъ напѐлниха западните колежи и американски университети – доволни, безгрижни и арогантни! Докато България загива, обеднява и се обезлюдява, червените убийци се ширят спокойно въ страната, бѐлват жѐлта отрова по пресата, радиото и телевизията. Хулят безъ срамъ избрания отъ народа министъръ-председател – Негово величество Симеонъ Втори, който изостави солидната си кариера въ Европа, за да помогне безвъзмездно на своята родина и народъ; пречат му всѐчески, най-безотговорно, чрезъ подмолните канали на сѐдебната структура, а сѐщевременно го обвиняват!

Всѐвайки страхъ и съмнения срѐдъ народа, тѐ успѐват да натрапятъ свой комунистически президентъ!

За срамъ предъ цѐлъ свѐтъ, въ страната ни никнат като гѐби паметници на вчерашни убийци и предатели.

За цѐли дванадесет години "демократична" България не съумѐ да отърси снагата си отъ отровните паразити. Нито единъ не бѐше изправенъ предъ сѐда да отговаря за вчерашните

хиляди доказани убийства и злодѣяния! Нито единъ не отиде въ затвора за злоупотреба съ пари, явни кражби отъ ялови банки, банкрутирали предприятия, импотентни текезесета, селскостопански наркоопи и селкоопи. Милионитѣ, отпуснати отъ Запада като жизнераждаща кръвна трансфузия за подпомагане издѣхващата ни икономика, бѣха своевременно изкрадени и “изпрани” по европейски и американски банки и призрачни трансакции.

Българскиятъ народъ продължава да гладува, докато комуниститѣ скрито и открито обхващатъ съ гаднитѣ си пипала всички жизнени нервни центрове въ нашия социаленъ, семеенъ, икономически и политически животъ.

Тѣ сж тия, които не допускатъ нови закони въ полза на гражданско благополучие и народно благоденствие; бърза и справедлива приватизация; възстановяване на истински демократичната Търновска конституция; възвръщане на стария правописъ, който бѣше гордостта на нашия уникаленъ книжовенъ гений.

Тѣ сж ония, които създаватъ умишлено парализираща бюрокрация по нашитѣ министерства, посолства и легации въ чужбина, които най-безочливо ни прибиратъ паритѣ и не ни издаватъ задгранични паспорти.

Тѣ сж задъ терора на чудовищната мафия, която лишава дребнитѣ честни собственици отъ резоненъ приход, а държавната хазна отъ належащи данъчни доходи.

Тѣ сж тия, които недостойно представиха предъ свѣта Негово величество царъ Борисъ Трети като “антисемитъ и военнопредѣлникъ”, докато България бѣше несправедливо категоризирана “врагъ на европейския народъ” въ Вашингтонския музей на холокоста, съ благословията на гръцката делегация при международния форумъ въ Стокхолмъ; докато България преглъщаше позорния хапъ на непризнателностъ, изразено въ обидното демонтиране на паметнитѣ плочи край Йерусалимъ, посветени на царъ Борисъ Трети, царицата-майка Йоанна, Софийския митрополитъ Стефанъ и видния българинъ Димитъръ Пешевъ – спасителитѣ на евреитѣ въ страната ни!

Тѣ сж сжщитѣ, които навремето безсрамно предлагаха родината ни като задунайска република на Съветския съюз, които поднасяха на тепсия нашия националенъ суверенитетъ за Титовата федерация.

Тѣ сж тия, които безочливо работятъ за дестабилизиране на страната ни, като обезкуражаватъ западни инвестиции, търговия и спасителни капиталовложения: съ допотопни съобщителни средства като мудната ни телефонна мрежа; съ всѣческитѣ бюрократични забавяния, прекъсвания и подслушвания; съ една корумпирана пощенска служба, която е позната съ всѣкидневни международни нарушения – отваряне на писма отъ Запада, дори такива съ препоръчителни облагания и обратни разписки. Известни райони въ София дори не получаватъ писма и пратки отъ Америка въ голѣмото си мнозинство, а такива въ рѣдки щастливи случаи сж предметъ на месечни забавяния и служебно нехайство.

Тѣ сж тия, които пречатъ за въвеждането на въроучение въ училищата ни, а съсипватъ нежнитѣ младежки души съ общодостъпна порнография и морална поквара, чрезъ нелегална, но доходна контрабанда съ упадъчен материалъ и музика въ пагубни видеокасети и сидита.

Тѣ сж сжщитѣ, които позволяватъ на нашитѣ “алтруистични” съседи да спекулиратъ съ нашия пазаръ, убивайки мѣстната инициатива на наши предприемчиви антрепреньори, като наводняватъ страната ни съ малоценни и долнокачествени продукти, въ негативенъ за насъ търговски стокообмен на вносъ-износъ; дори религиознитѣ ни картички съ християнски, коледни сюжети се произвеждатъ и внасятъ у насъ отъ мюсюлманска Турция! Какъвъ позоръ!

Тѣ сж ония, които забравиха напълно за поробенитѣ ни родни Македония и Тракия, за нашата славна история, за нашитѣ национални идеали.

Тѣ сж сжщитѣ, които погубиха нашия чистъ и звученъ български езикъ чрезъ прекомѣрната употреба на “модерни” чуждици – срамувайки се от нашето вѣковно наследство – майчиния езикъ, спасителния ни щитъ противъ национално падение и заробване!

Тѣ сж тия, които злепоставиха страната ни предъ свободния свѣтъ чрезъ Макиавелистични “чадърни” убийства на патриоти като Георги Марковъ, чрезъ наивни опити за износъ на

подправени спиртни напитки и розова есенция – нѣкогашната ни национална гордостъ и солидно, доходно перо въ държавния ни бюджетъ!

Тѣ сѣ тия, които оскверняваха характера, дѣлата и високо патриотичната дейность на покойнитѣ вече гиганти въ емиграция, като докторитѣ и инженеритѣ отъ калибѣра на Христо Статевъ, Александъръ Любеновъ, Серано Сѣровъ, Георги Паприковъ, Христо Огняновъ, Димитъръ Вълчевъ, отецъ Тома Кобаковъ и низъ други, които не можаха да видятъ родината си втори пѣтъ; но тѣ сѣ сжщитѣ, които и днесъ пречатъ или обръщатъ грѣбъ на едни отъ най-достойнитѣ честни българи и патриоти – малцината останали живи отъ старата емиграция, прѣснати по свѣта, които безкомпромисно и безвъзмездно бѣха и продължаватъ да отдаватъ изгнаническия си животъ въ полулѣковната къртовска дейность въ полза на Родината, като напримеръ Негово величество Симеонъ Втори, Иванъ Дочевъ, Александъръ Дърводѣлски, Миро Герговъ, Георги Лазаровъ и стотици още борци и съидейници за благото на Родината ни – но бивайки и до днесъ недооценени. Високи държавни постове и служби се заематъ отъ лица съ съмнително минало, опортюнисти и политически вѣжеиграчи, хора, които се радватъ на луксозни леки коли, тѣлохранители, вили и банкети, докато народътъ събира коприва за супа и тъне въ мизерия.

За насъ, хъшветѣ отъ старата емиграция, пѣтътъ ни напредъ е кристално ясенъ, но за съжаление много краткъ – земнитѣ ни дни сѣ преброени, но ние знаемъ какво бѣхме, за какво се борихме и кѣде отиваме: вѣрни до гробъ на Богъ, Царъ и Родина!

Но ти, наша сжща Татковино, какъвъ е твоятъ пѣтъ въ бѣдещето?

Накѣде отивашъ?

Поместено в “Борба”, юли 2002

Драги Милко, и днес, десетилетие по-късно, анализътъ ти е актуален и задълбочено правдив, защото нищо не се е променило, а очакваната промяна се отложи за бѣдеще неопределено време.

Спасов

Познавате
ли ги

В следващите редове г-р В. Стоянов споделя спомените си от преживелици по време на комунистическото управление в България.

Цитираните срещи и имена на служители от органите на ДС не са “романизирана разходка” из дебрите на едно покварено тоталитарно-комунистическо управление, а реално съществуващи функционери на не безизвестната с репресивния си апарат организация ДС, която всяваше ужас сред населението и е разплакала не едно дете, майка, съпруга, брат, сестра и баща.

Борба

Службите – Впечатления и срещи

Веселин Стоянов

Ако приемем, че държавата е организация на гражданите, които обитават определен географски и исторически регион, то тя, държавата, има задължението да осигури на своите учредители свобода, сигурност и благогенствие. За съжаление хората, избрани да гарантират на сънародниците си човешките им права, на дело ги лишават от достоен живот и сигурност.

Веднага след Освободителната война (1876-1877 г.) представителите на народа се погрижиха единствено за себе си и за своето потомство. Те приложиха и доразвиха практиката на турските управници за мълчаливо отминаване на корупционни сделки, кражби и измами. На обикновените хора бе гарантирано жалко съществуване в условията на жестока експлоатация. Инсти-

туциите, които трябваше да осигурят на народа нормални условия на живот, полагаха недостойни усилия за обслужване и защита на интересите на управляващите в момента и на едрия капитал, за което получаваха своето възнаграждение.

Тук ще стане дума за лични впечатления и срещи с милиционерските служби за периода след 9 септември 1944 г. до т.нар. промяна от 1989 г. Няма спор, че вътрешната и външна сигурност на една държава не могат да бъдат осъществени без наличието на правоохранителни органи. Когато те обслужват обаче единствено интересите и сигурността на една партия и на нейната върхушка, това вече е престъпление, което заслужава най-тежка присъда.

Бях на 12 години, когато за пръв път се запознах с действията на служител на току-що сформираната народна милиция (НМ). Наши съседи имаха 4 деца. Мъжът изхранваше семейството си с магаренце и каручка. През есента и зимата превозваше дърва и въглища, през лятото изкупуваше от околните села дини и пъпеши, които продаваше с дребна печалба, а по всяко време беше на разположение за пренасяне на багаж. През лятото на 1944 г. го срещнал негов познат, лежал няколко пъти в затвора за кражби, и му поискал диня, но казал, че няма пари. Съседът му отказал. В началото на октомври същата година те отново се срещнали, но бившият криминал носел ОФ-лента на ръкава и пистолет на колана. Извадил го и го заредил, за да застреля несговорчивия продавач на дини. Разбрал това, последният изчезнал незабавно. Дойде у дома разтреперан и помоли баща ми да ношува у нас. Мен изпратиха да предупредя жена му да не казва на никого къде е. Впоследствие разбрахме, че бившият крадец е станал милиционер, по препоръка на политическите му колеги от затвора. Това не беше единичен случай. Асоциални типове, които преди 9 септември 1944 г. лежаха в затвора за извършени кражби и други криминални престъпления, разбраха, че при новите условия, като служители на службите, могат

да продължат да упражняват стария занаят и да се облагодетелстват материално, при това безнаказано.

Рано една сутрин в края на септември 1944 г. бяхме събудени от силно тропане по входната врата. Оказа се, че търсят хазяина ни, директор на девическата гимназия. Откараха го, както по-късно разбрахме, в милицията. Обвинението срещу него било, че отказал да запише в по-горен клас ученичка с две двойки. Бащата, партиен член, използвал служебното си положение за саморазправа с омразния директор, който получил заповед за уволнение заради проповядване на фашистка идеология в учебното заведение. Положението му беше допълнително усложнено от обстоятелството, че беше женен за германка.

Чичо ми Косьо Стоянов беше завършил висшето си образование и защитил дисертация в Германия. Като доцент във Варненския университет той се застъпвал за освобождаването от ареста на неговите студенти комунисти. Веднага след 9 септември 1944 г. беше арестуван по обвинение, че е немски възпитаник и “фашистки доцент”. Баща ми разговаря с някои от бившите му студенти и ги помоли да свидетелстват в съда като разкажат за дейността му в тяхна защита. Партията и милицията не им разрешили, затова те отказаха. Осъдиха го на 7 години затвор.

Далечен роднина по майчина линия не криеше, че е комунист. Беше многократно арестуван и бит, малко преди 9 септември 1944 г. мина в нелегалност. Изпитваше патологична омраза към тогавашните властници. След смяната на режима беше назначен на висок пост в НМ. Един ден го чух да казва, че “до сега фашистите живяха добре, дойде време и ние да живеем като тях”. Беше си харесал една къща във Варна, но за да се настани в нея, трябваше да изгони по някакъв начин собствениците. Оказа се, че не е толкова трудно. Получили се няколко “анонимни сигнали”, че на този адрес се събират вражески елементи и кроят заговор

срещу народната власт. Собствениците бяха набързо изселени, а началникът от НМ осъществи мечтата си да живее в хубавата къща.

Партията изповядваше официално една ценностна система, а новоизлюпените партийци и служители на милицията се интересуваха единствено от личното си облагодетелстване и с побоища и убийства на набедени “народни врагове” доказваха верността си към партията.

Няколко години след описаните случаи се запознах съвсем случайно с бай Рачо (Попов?), полковник или генерал, не помня точно, от Министерството на отбраната (МО). Направи ми впечатление, че съпругата му е много по-млада от него, би могла да му бъде дъщеря. Попитах човека, който ни запозна, за тази разлика в годините. Той въздъхна тежко и ми разказа следната тъжна история:

– Жената на Рачо е родена в малък град в Северозападна България и двамата са земляци. Имала любов с неин съученик, чийто баща бил собственик на малка работилница. За беда в момичето бил влюбен друг техен съученик ремсист. Веднага след 9 септември 1944 г. той арестувал “съперника”, вероятно ръководен от чувство на ревност.

– Имало ли е друго някакво основание за ареста.

– Основание ли? Знаеш много добре, че през годините след 9 септември арестуваха и убиваха хора без никакви основания. В случая обаче като причина за ареста бил изтъкнат произхода на младежа – баща фабрикант. Така малката работилница бе станала фабрика, а собственикът и синът – буржоазни елементи и народни врагове. Работилницата национализирани, а синът арестували, жестоко инквизирали и накрая го разстреляли. Катя, сегашната жена на Рачо, неподозираща нищо, отишла при съученика ремсист с молба да помогне за освобождаването на възлюбения ѝ, но той най-цинично ѝ разказал за съдбата на “народния враг”. Катя напуснала родния град и се обадила на Рачо като

на съгражданин с молба да ѝ намери работа в столицата. Рачо я взе на работа в Министерството на отбраната, впоследствие ѝ предложи брак. Имат син, който тя кръсти на името на първата си любов.

През 1952 г. началник на Държавна сигурност във Варна беше майор Христо Симеонов. Едър мъж, със светла коса и стоманено сиви очи, обикновено силно кръвясали след нощните пиянски оргии, които говореха за хищник убиец. Заместник му беше Цоньо Андреев, среден на ръст човек, с кестенява коса, увиснали мустаци, обикновено небръснат, кривоглед. Мътният му поглед беше красноречиво доказателство, че участва активно в пиянските нощи на ДС-началника. Дватамата като че ли се бяха постарали да си изработят външен вид, който да вдъхва единствено страх на арестуваните сънародници. Това не бяха човечеци, не бих ги нарекъл и животни, за да не обидя невинните твари, а мисля, че и Сатаната би се отвратил от тях. Имаше назначени и биячи, чиито имена не узнах, а физиономията им отдавна съм забравил. Впечатление ми направи един млад следовател – Дико Диков – на около 30 години, който видимо се отличаваха от началниците си. Една нощ ме взе от килията и проведохме доста необичаен разговор в стаята, където той дежуреше.

– Веселине, имах брат, който загина в борбата срещу фашистката власт. Не мога да го забравя, нито да простя на убийците му. Не искам да споделиш съдбата му, макар да знам, че изповядваш друга идеология. За шефа ни ти си народен враг, немски, т.е. фашистки възпитаник и той ще положи всички усилия, за да изтръгне от теб самопризнания, които да те изпратят в затвора за дълги години. От случая като твоя той доказва верността си към партията и гради кариера. Ти си заподозрян, както знаеш, наред с другите неща и че си поставил взрив в градския комитет на партията. Трябва да бъде установено алибито ти за дните 25-и, 26-и и 27-и август. Виждам, че ти не помниш къде си бил на тези дати и какво си

правил. Ако не гадеш никакво удовлетворително обяснение, те чакат много лоши дни. Не искам да те плаша, но ти вече изпита жестокия нрав на Симеонов.

– Наистина не мога да си спомня. Изминала е повече от половин година, как да помня?

– Добре, сега слушай внимателно: на 25 август си бил..., на 26-и си ходил..., на 27-и сте отишли с... Запомни ли всичко по часове, както ти припомних? (Подробности в книгата “Спомени, предназначени за утре”.)

– Да, запомних всичко.

– Срещата и разговорът ни през тази нощ трябва да забравиш, каквото и да се случи, нали?

– Да, вече ги забравих.

Диков ми помогна още веднъж, вече на финала на престоя ни в Държавна сигурност. Беше отново нощ, когато ме изведе на разпит и сподели, че Симеонов е бесен, че съм “вербувал” милиционера от охраната да ме информира кой от групата какво е признавал в хода на нечовешките разпити. Той също разкрил пред мен, че по път от съседната килия е доносник на ДС. Всичко това Симеонов узнал при проведените разпити на попа и Борислав след скандала между двамата (подробности в цитираната по-горе книга).

– При така очерталата се обстановка трябва да направиш самопризнания, каквито обича да слуша и чете Симеонов. Това е последният ти шанс.

С помощта на Диков ги написах и така той ме спаси за втори път от лапите на шефа на ДС. След години потърсих следователя, за да му благодаря за човешката постъпка, но ми казаха, че отдавна е напуснал службите и пътува на кораб.

Разтърсен бях от една жестока постъпка на Симеонов. Харесал една от най-красивите жени в града и решил, че тя трябва да му стане любовница. Арестували мъжа ѝ и след жестоки побоища изтръгнали от него “самопризнания”, в които той подробно описвал шпионската си дейност. Симеонов поканил на разговор жена му, прочел ѝ

признанията на съпруга и ѝ обяснил, че за такова деяние присъдата е смърт. Разкрил чувствата си и ако тя ги сподели, той бил готов да унищожи всички доказателства за шпионската дейност на мъжа ѝ. Така любящата съпруга станала любовница на злодея, за съжаление тя не знаела, че съпругът ѝ е починал вследствие инквизициите в ДС. Още докато бяхме в затвора, научихме, че когато уведомили тази нещастна жена за смъртта на мъжа ѝ, тя полудяла. Този случай не беше прецедент. Другарите от ДС имаха слабост към хубавите жени, към недвижими имоти, скъпоценности и смятаха, че са в правото си да ги притежават. Не ги притесняваше обстоятелството, че трябва да минат през кръв и трупове, за да стигнат до тях.

В деня преди процеса в затвора ме посети Диков.

– Утре е вашият процес, нали? Моля те да ме изслушаш внимателно. Тук съм по поръчение на началството и разговора ще проведа съгласно дадените му указания. Съжалявам за това, което трябваше да преживееш при нас, но времето е такова. Желаящи да постъпят на работа в ДС, или най-малкото да сътрудничат, има много. Голяма част от тях мислят единствено за кариера и пари. Готови са да наклеветят някого, да съчиняват невероятни истории само за да трупат актив. Всичко това наведе нашето ръководство на мисълта да привлече на работа в органите честни, млади, интелигентни хора. Началниците прецениха, че ти отговаряш на тези условия и вярват, че ще приемеш предложението.

– Момент, Диков, аз съм затворник, нещо сте сбъркали!

– Остави това, след делото ще си бъдеш у вас, след това за малко в София, а вероятно и в един чуждестранен институт...

– Знаеш ли, Диков, зашеметен съм от предложението, но има неща, които трябва да си кажем. Знаеш, че ненавиждам системата, за която ми предлагате да работя, от цялата си душа, особено след преживяното в килиите на ДС.

Разговорът продължи доста време.

– Да считам ли, че отказваш?

– Да.

– Както си решил, аз изпълних само задачата, с която бях изпратен.

Така се разделихме с Диков.

* * *

След излизането ми от затвора се срещнах със зам.-министъра на МВР Георги Кумбилиев. Интересен е фактът, че в онова жестоко време младеж с политическа присъда можеше да се срещне със зам.-министър без ходатайства и връзки. Информирах го за престъпните действия на служителите от ДС – Варна. Попита ме дали ще повторя всичко това и пред началника Христо Симеонов. Съгласих се и двамата бяхме извикани след 2 седмици в кабинета му. Влязохме поотделно, първо Симеонов, после аз.

– Веселине, това, което ми разказа, в голяма степен се потвърди. Ще докладвам на ръководството на министерството и ще вземем съответното решение.

– Имам една молба. Сестра ми е била принудена на своите 16 години да подпише декларация за сътрудничество с ДС. Искали са от нея да донесе за водените у дома разговори, за разговорите с наши близки и приятели, на които е трябвало да задава определени от Ваш офицер въпроси и след това да му съобщава получените отговори. Не е морално да искат от нея информация за най-близките хора.

– Случаят ми е известен. Сестра ти сама е изявила желание да сътрудничи, но ако каже, че иска да я освободим, ние ще се съобразим. Колкото го моралното, трябва да знаеш, че е морално само това, което служи на партията.

– Имам още един проблем. Знаете, че за мен цигулката е всичко в живота. Моля да не ми пречите да следвам в Музикалната академия.

– Веселине, ти си изпечен враг на народната власт, а партията ни няма нужда от учени врагове. Няма да ти разрешим да след-

ваш, но имаш право на работа. Е, надявам се, че няма да търсиш нещо специално.

Около месец след проведените със зам.-министъра разговори получих от Варна информация, че Христо Симеонов е уволнен, без право на работа в органите. Това, естествено, ме зарадва, от една страна, но от друга, се опасявах, че той може да търси отмъщение. За моя голяма изненада, точно в този момент бях посетен от сътрудник на Кумбилиев.

– Веселин Стоянов?

– Да, аз съм.

– Другарят Кумбилиев Ви кани на вечеря утре, в 19 часа. Той живее на Вашата улица (Сан Стефано – б. а.). Бъдете точен

Бях точен. Вратата на апартамента ми отвори усмихната жена.

– Ти си Веселин, нали? Аз съм леля Любка. Заповядай.

Вечеряхме тримата. “Леля” Любка сервираше и повечето време прекарваше в кухнята, а с Георги Кумбилиев говорихме на теми като изкуство, култура, спорт. Нито дума във връзка с предишните ни разговори. Когато разказах на хазяина ми за вечерята и разговора, той изрази сериозни опасения.

– Тази покана не е случайна. Бъди много предпазлив.

Милко Младенов, у когото бях на квартира, се оказа прав. Вечерта преди изпита по цигулка ме посети полковник от МВР или от някоя от службите към министерството.

– Веселине, нашите другари от Варна са проявили разбиране и са ти разписали ОФ-бележка, за да можеш да кандидатстваш в академията. Колегите от Варна са ти предложили да ни сътрудничиш, но ти си отказал. Сега трябва и ти да коригираш позицията си. Натоварен съм от ръководството на министерството да повторя нашето предложение. Ще заминеш на школа в Съюза, после ще те изпратим да учиш музика, където пожелаеш – Австрия, Германия, Франция – ти ще решиш. Е, от време на време при теб ще идва наш другар и той ще ти възлага някоя задача. Ще ползваме езиковите ти познания,

ще бъдеш специално подготвен, само двама души ще бъдем в течение, така че няма да имаш основание за безпокойство или страх. Ние работим срещу враговете на България, които изпращат своите шпиони у нас.

– Въпросът, който ми поставяте, е много сериозен и бих искал да помисля няколко дни по предложението ви. Освен това утре е изпитът ми и аз съм настроен на друга вълна.

– Не може, аз трябва да докладвам тази вечер. Пък и от това ще зависи приемането ти за студент. Имай предвид, че определен процент от местата във всички ВУЗ-ове, включително и по изкуствата, са определени за наши сътрудници.

Стиснах зъби, за да не започна да сипя ругатни по тази система, която използва мечтите или слабостите на хората, за да ги вкара в коловоза на своите нечисти цели. Полковникът ме гледаше очаквателно.

– Съжалявам, но Вие ми предлагате сделка, а аз нямам качества на търговец. Ако имаме сходни политически виждания, щях с удоволствие да служа на родината си, но при тия обстоятелства не мога да дам съгласие за сътрудничество.

– Нямам намерение да споря или да те убеждавам, но съм сигурен, че много скоро ще съжаляваш за взетото от теб решение.

Така се разделихме.

На изпита дадох всичко от себе си, дори надхвърлих възможностите си, защото все още вярвах, че едно отлично представяне може да промени решението на службите. Наивно!

Проф. Михаил Балкански, с когото се подготвих за приемния изпит, беше председател на изпитната комисия. Той не се стърпя, излезе веднага след моето представяне и ме прегърна като най-близък човек.

– Веселине, смятай, че вече си студент. Представи се отлично!

Списъкът с имената на приетите студенти излезе, но моето име липсваше. Службите си бяха казали думата, която тежеше повече от отличното представяне.

* * *

Държавна сигурност не забрави и Българската православна църква. Партията виждаше в тази институция единствения официално и законно допуснат в идеологическата сфера свой враг. Вместо да превърнат Църквата и свещенослужителите в герои мъченици, ЦК и Политбюро решиха да я разложат отвътре, а висшият клир да използват пред света за целите на своята пропаганда. Тази тенденция намира израз и в Устава на БПЦ от 1951 г. В глава втора, чл. 15, където се изброяват качества, които трябва да притежава кандидатът за патриарх, в т. 5 се казва следното: “да се радва на добро име и доверие както пред народа, така и пред правителството”. Странно наистина защо главата на Църквата трябва да се радва на добро име пред правителството, след като Църквата е отделена от държавата? На всички нас беше известно, че народът няма думата при избора на патриарх, решението за избора му се вземаше от Държавна сигурност и Дирекцията на изповеданията, т.е. правителството.

* * *

Като студент в Духовната академия се сблъсках с типичен пример на зависимост на свещенослужители от службите. Ректор на академията беше проф. Цоневски, изключителен учен богослов и ерудит, който заслужено се радваше на уважението на студенти и преподаватели. Той явно не се нравеше на службите, които успяха да го детронират, въпреки съпротивата на професорското тяло. На негово място докараха един абсолютно посредствен човек и духовник – епископ Николай. Беше съден на 6 години затвор заради участието си през 1941 г. в комисия, която установила, че полските офицери са разстреляни в Катинската гора от служители на КГБ. Николай беше излежал част от присъдата си, излезе на свобода и стана ректор на мястото на проф. Цоневски. На всички ни беше ясно, че това е осъществено под натиска на службите. Малко след встъпването му в длъжност се състоя

и първият ни разговор, който недвусмислено показва кой стои зад гърба му.

– Веселине, повиках те на разговор, защото получих няколко писма, а има и обаждания по телефона, свързани с теб и твоето минало. Интересуват се как си приет в Духовната академия, след като си бил съден за антинародна дейност. Не знам какво да им отговоря, още повече, че и аз не съм убеден дали не учиш тук само за да се освободиш от военна служба. Както виждам, ти отсъстваш често от лекции, посвещавай цялото си свободно време на цигулката и явно нямаш намерение да станеш духовник. Прав ли съм?

– Вие казахте, дядо владику, че не знаете какво да отговорите на анонимчиците. Най-добре им напомнете, че ние с Вас сме колеги по затвор. Не забравяйте при това, че Вашата присъда е около три пъти по-голяма от моята и вероятно това е причината службите да Ви поставят за ректор. Аз, с по-малката присъда, нямам правото да бъда дори студент. Няма логика, нали?

– За какви служби говориш?

– Ами за “богоугодните”, тях Вие ги познавате по-добре от мен.

С тия думи напуснах ректорския кабинет.

* * *

1970 година. Бях временно на работа на Златни пясъци. Един ден позвъни жена ми с разтревожен глас:

– Весе, извика ме началникът на Държавна сигурност при Първо районно управление на МВР. Любезно ме разпитва за децата, за моята работа, накрая спомена и за теб. Изреди ми всичките ти прегрешения към народната власт. Изрази съжаление, че аз като гъщеря на партиен член от 1933 г. и активен борец срещу фашизма и капитализма съм се омъжила за реакционер и враг. Такъв брак щял да бъде спирачка в служебното ми развитие, затова ми препоръча да се разведа, а те, вероятно тяхната служба, щели да ми намерят подходящ другар, който щял да приеме децата като свои. Кажу ми, тия

хора нормални ли са? Как си позволяват да ми предлагат такова нещо? Треперя и сега, когато ти го разказвам!

– Не се нервирай, нали знаеш, че една майка-партия ги е отгледала, какво можеш да очакваш от подобни създания!

Те, служителите на ДС, не изпитваха неудобство да поставят подслушвателна апаратура в домовете на “народните врагове”, да вербуват членове на семействата им за свои доносници, които трябваше да докладват какви разговори се водят вкъщи, те стигаха и дотам да използват слабости на съпруг или съпруга, да ги вкарват в любовни истории, които впоследствие водеха до режисирани разводи. Ниските заплати, честите уволнения, липсата на перспектива за вражеските елементи водеха до напрежение в семействата, а оттам и до разпадането им. Даваше ли това сигурност на държавата? Не, защото много хора бяха набеждавани и така изкуствено създаваха “народни врагове”. Както в СССР, така и у нас разкриването на много конспирации говореше за добрата работа на службите и на техните ръководители, които растяха в служебната йерархия и се радваха на свързаните с това материални придобивки, докато някой ден и тях не ги сподобеше съдбата на репресирани.

1972 година. На базата на междудържавно споразумение за размяна на аспиранти с бившата ГДР беше обявен конкурс. Явихме се 4 души, класирах се на първо място, може би благодарение на добрите езикови познания. Разказвам случая, за да се види решаващата дума на службите при определяне на кандидатите за аспиранти и асистенти, доценти, професори. Получих официално съобщение да се подготвя за заминаване, което две седмици по-късно бе последвано от ново – с указание да изчакам отговор от немска страна. Заминах за Берлин, за да проверя какво става. Там ме изненадаха с отговора, че от българска страна не е представен кандидатът. В София отказаха да коментират случая, предложиха ми защита в Софийския университет.

Там обаче трябваше да попълня формуляр, в който единият от въпросите гласеше: “Бил ли сте арестуван, следствен, съден, кога, къде, по какви причини?” Не отговорих на този въпрос, което доведе до усложнения, които бавиха защитата ми няколко години и само авторитетната и категорична намеса на покойния проф. Жечо Атанасов, тогава зам.-ректор по учебната част на СУ, ми позволи да защита дисертация.

Спомням си, че веднага след 9 септември 1944 г. започна системно ликвидиране на именити наши учени и интелектуалци. Партията беше решила да създава свои кадри в областта на науката, културата, изкуството. Тя, изглежда, не знаеше народната поговорка, че от всяко дърво свирка не става. Способни и даровити хора, несвързани с партията и службите, много трудно получаваха признание.

Жена ми работеше като преподавател във Висшия институт по архитектура и строителство. През 1971 г. алжирска делегация посети София с цел набиране на преподавателски кадри за университетите в страната. Жена ми бе одобрена, но от МВР ѝ съобщиха, че ще ѝ бъде издаден паспорт, ако подпише декларация, че няма да прави постъпки да замине и мъжът ѝ. Тя отказа и замина неин колега.

* * *

– Другарят Григор Василев е от хората, с които си имал неприятности.

Погледнах го изненадано, защото обръщението “другар” се употребяваше в разговорите между членове на БКП и между хората от службите. Все пак бяхме съвсем в началото на т.нар. промени (малко след 1989 г.).

– Беше началство в Държавна сигурност, в един от най-критикуваните днес отдели, сега продължава да работи в МВР, но по други задачи.

Замълчах, погледнах часовника си и побързах да се сбогувам с обяснението, че имам среща и не искам да закъснявам. Едва бях излязъл на булеварда, когато някой ме хвана

леко за лакътя. Беше човекът, с когото току-що се бяхме запознали.

– Г-н Стоянов, отгавна исках да се запозная с Вас. Името Ви и някои подробности за живота Ви научих от наши колеги. Изказваха се много положително за Вас.

– Изненадан съм. Не разбирам как политическата милиция се е изказвала положително за един реакционер и народен враг.

Търсих начин да се отърва възможно най-бързо от този човек, който не ми беше симпатичен. Среден на ръст, с оплешивяла глава, с воднисти мътносини очи, подмавачески маниер на разговор и всичко това отблъскваше още от пръв поглед.

– Разбирам, имате среща и не искате да закъснявате. Ето визитката ми.

Подадох моята, макар и с неудоволствие.

– Е, ще се чуем.

* * *

Шестакът не се забави с поканата за чаша чай. Около седмица по-късно покани съпругата ми и мен на вечеря. Двоумих се доста, но той беше много настоятелен и накрая се предадох.

Срещите зачестиха. Григор ме запозна със свои колеги от бившето Шесто управление на ДС. При всяко наше виждане той не пестеше хвалебствия, убеждаваше ме, че откакто сме се запознали и е прочел издвания от мен вестник, той се бил променил невероятно много и това се дължало единствено на мен.

Един ден Григор сподели, че сега работи на отговорна длъжност в НСБОП – службата за борба с организираната престъпност. Когато ми открадна втория по ред автомобил – Пежо 205 на 12 години, аз реших да проведа собствено разследване, защото в полицията нямах и нямам никакво доверие. Имах известни подозрения и в жилището на единия от възможните крадци открих няколко талона, подпечатани от КАТ, но непопълнени, както и бележник, в който бяха отбелязани телефонните номера и адреси на гаражи, където разфасоват крадени коли.

Обадих се на Григор, като имах предвид, че точно неговата служба и самият той се занимаваха с организираната престъпност. Срецахме се, показах му талоните и бележника.

– Страшен си! Как успя? Това са няколко групи, за които имаме информация с какво се занимават, но нямаме нищо конкретно. Сега вече имаме това, от което се нуждаем, и ще ги разнищим.

Дадох на Григор един талон и копие от бележника.

– Защо ми даваш само това. Дай всичките и оригинала на бележника.

– Аз вече ти казах, че нямам никакво доверие на нашата полиция. Ако видя, че не предприемате нищо срещу тия престъпници, ще дам останалите талони и оригиналния бележник на немската полиция. Така те ще разберат как работят българските им колеги, как служителите на КАТ подпечатват празни талони. Имай предвид, че бързам, защото може тия дни да разглобят колата.

Съмненията ми в почтеността на родните служби се оказаха напълно основателни. Месеците минаваха един след друг. Разговарях няколко пъти с Григор и той ме уверяваше, че замесените в тази история хора са поставени под наблюдение и всеки момент се очаква резултат. Стана ми ясно, че той ме лъже и дори си помислих, че е възможно крадците да са сътрудници на службите и в такъв случай ще ги прикрият. Допусках и другия вариант – да са платили за оставането си на свобода. Докато обмислях тези две възможности, при мен дойде един стар приятел.

– Весо, имаш ли да ми послужиш с 2000 долара?

– Ти ме изненадаваш. Преуспяващ бизнесмен като теб търси заем!

– Ще ти кажа за какво става дума. Мой бивш служител е загазил много. Намерили са у него подпечатани, но непопълнени талони за моторни превозни средства, по-точно леки коли, и бележник с адреси и телефони на гаражи, където разфасоват крадените коли. Извикал го е някакъв началник от БОП-а и му поискал 10 000 долара, за да спре разследването срещу него. Емо има 2000 у себе си и му ги е дал. Помолил за малка отсрочка, докато събере и останалите 8000. От няколко дни обаче оня го е подгонил и си иска остатъка, иначе щял да гаде ход на разследването. Аз мога да му дам в момента 6000, трябва ми още 2000.

Не му дадох исканата сума, защото не исках да участвам в тази мръсна история. Срецах се с Григор и му казах какво съм научил.

– Как може да си помислиш подобно нещо. Това трябва да е някой колега, който се занимава със случая. Ще проуча как стоят нещата.

– Ти знаеш кой е човекът, поискал парите, нали?

– Не, шефът разпределя преписките. Ако искаш, ще ти уредя среща с него или даже с министъра.

– Не ми трябва среща с никого. Аз на теб дадох документите, ти се зае със случая, затова от теб очаквам отговор.

– Отговор ще получиш, гарантирам. Нямам информация докъде са стигнали колегите, но случаят няма да остане без последствия.

Не му повярвах, а и резултат не дойде и до днес.

(Следва в бр. 6 на "Борба")

Това са ме

Съдбовни години и хиляди погубени души (Фаталната дата за България – 9 септември 1944 г.)

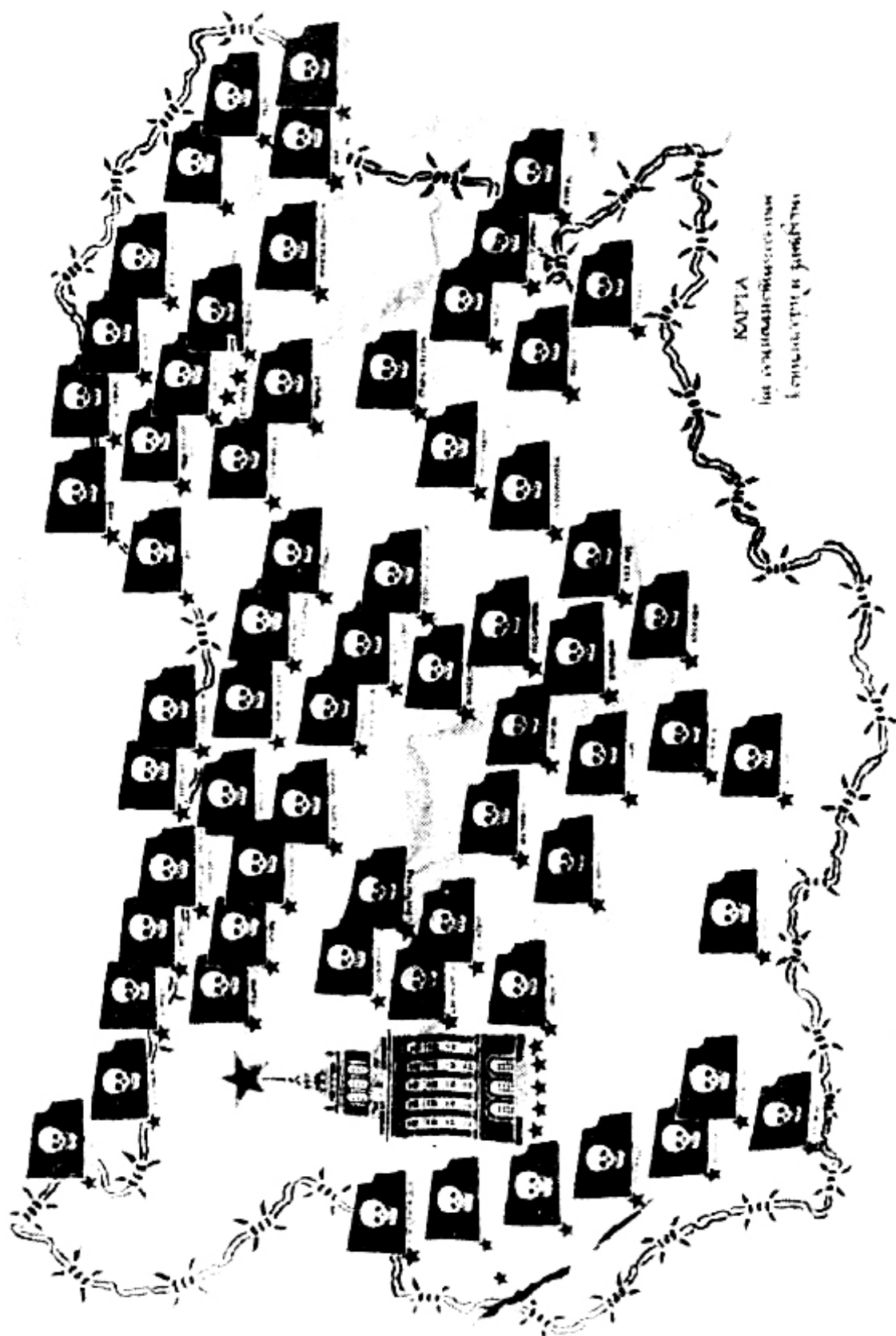
Плачът, воплите и тъжните гласове на майките, бащите, братята и сестрите, близки и далечни роднини и на целия нормален български народ трябва да бъдат по-силни от камбаните на Александър Невски. Нека тези тъжни гласове обхванат цялата ни страна и заклеймим вандалския тероризъм, вилнял безпрепятствено по родния ни край. Озверени комунисти, декласирани типове, шайки и какви ли не още изчадия от Българската комунистическа партия (БКП) и нейните сателити показаха нагледно какво е тяхното верую и на какво са способни – единствено терор, такъв, какъвто и през петвековното ни робство не е имало. Защото числата най-добре говорят, а те са, че над 200 хиляди души са избити или безследно изчезнали. В подкрепа на това нека си спомним за дните и нощите на арестите, избивания без съд и присъда на т.нар. монархофашисти, вражески елементи и инакомислещи. На немалък брой от избитите и днес не се знае къде са гробовете. Да си спомним за лагерите Белене, Персин, Ботевград, Скравена и още, и още много други, чийто брой за нашата малка България надхвърля шестдесет. В местата за мъчения и избивания майсторите в тази насока, като Спасовци, Газдовци и не малък брой цигани, между които и злодеят Шахо Циганина, показаха на какво са способни. Но и днес няма кой да потърси отговорност на останалите живи изчадия. Всичко това продължи над половин век. Озверените комунисти, за да прикрият своите пъклени дела и издевателства, скроиха на правешкия хитрец и сатрап Тодор Живков комедия и го отстраниха от власт. Начело на държавата застана Петър Младенов с прякора Пешо Дамаджаната. На пленума, който се занимава със свалянето от власт на Тодор Живков, показаха и снимки на изпадналия в ужас и отчаяние комунистически герой. Може би се е прокрадвала и мисъл, ако изобщо той е бил в състояние да мисли, че все пак може със своите верни другари да направи контра преврат и пак да поеме властта. Но не би! В такива случаи българският народ успешно казва: „Гладна кокошка просо сънува“. „Хуманността“ на комунистите даде възможност на този хитрец да се измъкне от присъдата, която му се готвеше и заслужаваше, и да се настани в луксозната си вила в Бояна. Тук ще добавя, че комунистите перфектно организирани с богат конспиративен опит и мислене, още в първите дни на преврата взеха важни държавни постове, но продължиха по стария и отъпкан от тях път на разруха – стопанска, политическа и каква ли не още престъпна дейност, да управляват страната. И тук дебело трябва да се подчертае, знае и да не се забравя, че безотговорността на не малко правителства в периода на така наречения криминален преход въведеха в страната ни един дивашки лъжекапитализъм, който умело беше проектиран и структуриран от „гениалните стратегии“ на посткомунистическа България, които с терор, цинизъм и тояга управляваха и „възпитаваха“ българския народ. Това продължава вече повече от четвърт век. И това ще продължи дотогава, докато покорната рая не надигне глава и не се отърси веднъж завинаги от гениалното творение на комунизма – социализма.

Задължително ще бъде, за да има успешен край тази борба, псевдodemократите да бъдат незабавно отстранени от ръководните длъжности, които без свян и срам окупираха, като по този начин продължиха безнаказано пъкленото дело на тяхната любима БКП, сега прекръстила се на БСП. Най-лекият и успешен край ще бъде с общи усилия, без страх и колебание, с бюлетина в ръка да се явим пред урните в предстоящите избори и гласуваме за тези, които могат да поведат страната ни към действително благополучие, на което българският народ в продължение на десетки години се радва по време на Третото българско царство, ръководено от О'Бозе починалия цар Борис III Обединител. Пропуснем ли този момент, ще бъде повече от фатално за България. Защото не трябва нито за момент да се забравя, че днес комунистическата клика ще направи безкомпромисно всичко възможно да спечели някой и друг глас от тези избори и да вкара в парламента верни на БСП послушни депутати. А днес виждаме синовете и дъщерите на БСП какви поразии по различни начини и с непозволени средства правят. Това е с цел да се опорочи и докаже, че сегашното правителство е продажно, некомпетентно и води страната към гибелната пропаст. И за да не стане това, което ни мислят комунистите и техните водачи, а вече между тях личи и борбата, която водят за високия пост в БСП, трябва сплотено, единно и безкомпромисно да дадем отпор. Това го можем и най-вече, защото българският народ го желае от душа и сърце.

Пропуснем ли и този, бих го нарекъл, последен шанс, тежко ни и горко!

Николай Начев

45 ГОДИНИ СТИГАТ!

Критично

Необходим ли е Столичен инспекторат

Това е едно нововъведение: “столичен инспекторат”, който може да намери място в книгата на Гинес. Какво би станало, ако тази институция намереше място и в цивилизования свят? То такъв разцвет би се постигнал, че чак и извънземните биха се учудили и взели незабавни мерки, за да го внедрят в своите селения. Но такива чудеса могат да се случат само в Република България.

Със създаването на Столичния инспекторат се осигуряват не малко на брой работни места, служителите са доволни от това, което получават, за това, което вършат. А пък аз ще си позволя да кажа за онова, което не вършат. Такъв е съвременният живот в една демократична страна, а ние вече сме такива и всеки може да прави всевъзможни предложения в търсене на начини за намаляване на безработицата. На тази институция като че ли не ѝ върви.

Досега се смениха двама директори в един кратък срок и сега директорският стол е зает от инж. Веска Георгиева. Каква дейност развива и кой контролира изпълнението на поставените задачи и мероприятия остава в тайна. Все пак прозира, че се упражнява контрол от столичния кмет г-жа Фандъкова. Но дали това става, или не – не е известно. Защото досега в средствата за масова информация не съм нито чул, нито прочел нещо по този така важен въпрос. Ако тръгне човек из софийските улици, не може да не му направи впечатление какви рисунки са изписани по стените на сградите. Това продължава вече години наред. Дали не следваше Столичният инспекторат, ведно с органите на полицията, да залови тези злосторници, които рушат имотите на софиянци, придобити с редица лишения и икономии. И като се заловят тези злосторници, то според закона, било те или техните родители, да платят това, което чедата са сторили. Мръсотията и боклуците, които задръстват столичните улици и които търпим, е нещо съвсем нормално. Има служба “Чистота”, снабдена със съвременна техника, не е малък и броят на заетия персонал за поддържане на чистотата, но въпреки това печалните резултати в тази насока са налице.

Разбира се, след всеки невъзпитан гражданин не може да се постави пазвантин, който да следи какво се върши в тази посока, а Столичният инспекторат като че ли не вижда всичко това. Тук ми се иска да спомена, че първият президент в демократична България Желю Желев като марксист-ленинец не прозря и не вникна в това защо комунистическата власт издаде специален закон, с което ограничи притока на лица от провинцията към столицата и големите градове. Въпреки не малобройните вреди, които нанесе комунистическият режим, те осигуриха за себе си едно спокойно съществуване като издадоха нормативни актове, за да опазят имотите си и най-вече спокойствието си. Но Желев, без много да се замисли, отвори широко вратите и отмени нормативните актове за забрана на притока, знаем от какви хора, към столицата и големите градове.

Та думата ми е пак за Столичния инспекторат. Кметът г-жа Фандъкова едва ли е мислила, че може да стане столичен кмет. Повратностите на живота предлагат най-куриозни случаи. След като не стигнаха бройките за зам.-кметове, тя увеличи техния брой. Колко са сега и кой какво върши, поне на мен не ми е известно, а като данъкоплатец трябва да получавам информация и по такива въпроси. Сигурен съм, че някои от зам.-кметовете имат задължението да отговарят за Столичния инспекторат и зорко да следят какво върши или трябва да върши той.

Но така ще бъде до следващите избори за кмет и тогава може би някои служби към столичната община ще бъдат съкратени. Повъзрастното поколение на столицата си спомня името инж. Иван Иванов. Това беше човек и специалист, роден за кмет. С един малоброен, но сърцат персонал, той успя да изгради София като модерен и за пример в Европа град. Е, тогава нямаше Столичен инспекторат или многобройни зам.-кметове, но резултатите бяха налице. Чиста София, павирани и отлично поддържани улици, спретнати частни къщи и кооперации и всичко това остана като скъп спомен. Защо е така?

Н. Н., София

Те умираха
за България

Табу над подвига

“Ако България имаше толкова летци, колкото подлещи, никакво робство не можеше да я застраши.”

Димитър Йоцов, преподавател по политическа история
във Военното на Негово Величество училище

В началото на 1983 г. се опитах да представя за публикация в сп. “София” очерк за нашите изстребителни по случай 40 години от битката за небето на София.

Това бе епизод от Втората световна война. И – трудно може да се спори – част от войната, която Германия водеше срещу света. Но опитайте се да кажете това на някой от оцелелите.

– Нищо подобно! Това бе **нашата** война, която водехме за небето на София. За всички, които обичахме. За всичко, което обичахме. За другарите си, които вече бяха загинали и на които искахме да останем верни докрай...

Те бяха дошли в орляците на обречените от всички краища на родината. Какво не ги разделяше! Социален произход, материално състояние, образование, военна и летателна подготовка, амбиции и перспективи; убеждения и вяра; мечти за бъдещето...

Обединяваше ги общата съдба на летците изстребителни, черната орис да имат за противник най-могъщата въздушна флота на епохата и... младостта.

Те всички бяха млади. Непростимо млади. Командирите им – и “най-старите” – още не бяха преминали тридесетте. А бяха времена, когато младостта като че ли бе престъпление, което се наказва със смърт...

И те летяха срещу смъртта най-напред с усмивка, в надпревара, като на очаквано спортно съревнование; като на някакво странно, опасно, но страшно вълнуващо празненство. А после? Като по съдбовен, неотменим жребий те преминаваха в другия полк, “где няма отпущ, ни зов за борба”... И различията бледнееха и се стопяваха, за да отстъпят място на онова несравнимо мъжко другарство, което се ражда само когато заедно се среща смъртта...

Поручик Димитър Списаревски заплати с младия си живот вярата в бъдещето на България и волята да не се отстъпи на никаква цена пред могъщия противник. На 20 декември 1943 г. върхлетя със самолета си върху водача на американската бомбардировъчна армада и се връза в тялото на четиримоторната крепост. Представата за защитата на софийското небе е немислима без спомена за неговата безподобна саможертва.

Следваше откъс за “погофицерите”, “чудото”, “подпоручик Костакев”. Очеркът завършваше така:

За тях може да се пише много. За тях все още много се спори. Едно е безспорно: те умираха в небето над София в отчаяни усилия да защитят домовете и всичко в тях тук, долу на земята на българите, от бомбите на далечните чужденци. Ние не ги защитаваме. Те не се нуждаят от нашата защита.

Ние само ги представяме. На идващите след нас. На младите, които утре може да намерят призванието и съдбата си в небето над родината...

В списанието бяхме поместили вече няколко публикации и отношенията с главния редактор Стефан Продев бяха твърде добри. Занесохме проектоочерка. Без да го погледне, отсече категорично:

– Не! Такъв материал не може да бъде публикуван. Не е морално. Момчетата, които бомбардираха българските градове, водеха война срещу Хитлерова Германия. Моралът е с тях, а не с ония, които бяха от другата страна на фронтовата линия.

– Вие очевидно бъркате морала на целите с морала на средствата – опитах се да възразя.

Продев се засегна, но прояви благосклонност – отпрати ни при главния редактор на сп. “Български воин”.

При полковника отидох този път заедно с колегата Светослав Геров.

– Зависи! – отсече той. – За кого е писано, как е написано.

– За Списаревски не може да се пише, нали? – попитах в “упор”.

– Е... да...

Прибрах ръкописа.

– Все пак оставете го. Елате след месец. Ще видим.

След месец се явих отново при полковника.

– Да, добре написано, но няма да го публикуваме. Няма служба, която да провери фактите, които представяте. И после... Българската авиация бе елитарен род войска. Там служеха буржоазни синове, а не на народа...

Прибрах се и награсках веднага “послеслов”, който заедно с проектоочерка разпратих на оцелелите, чиито адреси знаех:

Послеслов

Този малък проектоочерк бе предложен в някои редакции на периодичния ни печат като сондаж – ще бъде ли позволено днес да се възкреси спомена за героиката на българската изстребителна авиация по време на терористичните въздушни нападения от 1943-1944 година.

Отговорите бяха:

“Не е морално.”

“Момчетата, които идваха да рушат българските градове, водеха война срещу Хитлерова Германия. Моралът е с тях, а не с ония, които са стояли от другата страна на фронтовата линия.”

“Фактите не са установени.”

“Няма служба, която да провери и установи истинността на онова, което се изнася в подобни писания. Не е възможно да се поеме отговорност за публикуването им.”

“Българската авиация от това време бе елитарен род войска.”

“Летците изстребителни не са синове на народа, а на избраната елитна класа, на чиито интереси е служела българската авиация въобще.”

При такава постановка обидно е да се влиза в спор. Разбира се, който вярва, че върши добро дело, може да преглътне обидите. Но е обидно за паметта на ония, които не могат да излязат от гробовете – неизвестни и забравени, – за да свидетелстват.

“Няма служба. Не е морално.”

Във всички времена и по всички възможни светове неморално е да бъдат избивани беззащитни, невинни хора и е морално да се воюва в тяхна защита. И тук не бива да се бърка моралът на далечната цел, за да бъде оправдано злодеянието на близкото и непосредствено действие, инак ставаме макиавелисти.

Героизмът на падналите в такава борба е достоен за признание и възхвала. И данните на “личен състав” трябва да отстъпят на втори план под тежестта на саможертвата.

Седем десетилетия бащите и дедите ни, които тръгнаха на саможертва с песни и цветя в съдбоносната есен на 1912 година, чакаха истинско признание на своя подвиг. Дочакаха го.

Ще го дочакат и летците от орляците на обречените.

Друзари, оцелели от бурята, свидетелствайте пред бъдещето.

Защото ще има служба, която ще търси истината.

И паметници над забравените гробове ще има.

Но нас няма да ни има, а ще живее само словото, което оставяме подире си.

Май 1983 г.

О.з. полковник летец Дянко Марков

Пишат ни

Уважаеми господин Спасов,
От известно време тук преживявам тежки изпитания и затова не се обаждах. Преди няколко дни разбрах, че си получил последното ми писмо с онова, което ти изпратих за Дянко Марков. Ти го решавай, както намериш за добре. Но за Дянко нека окажем внимание към неговото “Легионерство” – то е нужно да се знае от новите поколения, които нищо все още не знаят.

Сега искам съвсем накратко да споделя за последния брой на “Борба”, което е твърде сериозно и навременно.

За Кунева се въздържам да споделя, вярвам, че то е поместено в “Борба” от уважение към Симеон II, но мисля, че разумните и трезви хора ще преценят. В момента тя се явява под други влияния и тенденции и пр., и пр.

Възприемам като вярна позиция онова, което пише Попвасилева за “тези странни династии”. Сериозно внимание заслужават редица публикации в този брой, включително “Безрадостната годишнина” на Симеон II. Нима нашият народ не обичаше и не отстояваше своята вяроност към българската династия и нашия монархически институт, а за цар Борис III да не говорим. Но защо стигнахме до този резултат с българската династия и Симеон II – за това е трудно днес да се коментира, а има нужда. Не е ли трагедия в тези години, които изживяваме, да броим десетки кандидати за президенти и тази неблагоприятна борба и избор. **Има ли нужда страната ни от една солидна стабилизация в държавността, за да не се допускат повече тези жалки резултати.** Защо стана това със Симеон II. Не е ли вярно, че българските комунисти направиха всичко чрез БСП да изобличат и Симеон II и изобщо династията. И сега живеем във време, когато се надпреварват разни президенти, за които народът ни е трудно да се ориентира. **Защо са стабилни държавите на Запад с династии** и нещата там вървят нормално и стабилно.

Пиша тези редове с болка и тревога.

Бъди здрав!

Тук си позволявам да ти пратя този материал на моя сътрудник Венелин Бараков, който е добър публицист и има добро слово.

Набързо скалпвам това писмо. Прощавай!

К. Семерджиев

Героите не умират!

През Втората световна война, в годината 1943 – месеците ноември и декември, американската авиация бомбардира три пъти София, а на 20 декември се насочва за четвърти път към нашата столица. Именно на тази дата Списаревски извършва геройския подвиг, като насочва изстребителя си право във водаческата машина на групата бомбардировачи, впива се в нея като торпила, разкъсва я и в пламъци, заедно с нея, полита към земята. Тази жертвеност обезсмъртява името му за вечни времена.

Почетен председател на клуба на летците “Димитър Списаревски”
о.з. полк. Асен Ковачев

Списаревски – явление, символ, знаме

Емания на неугасимия български дух, който във върхови моменти е давал своите великани. Списаревски – явление на този дух, мощно проявен в родното небе. Тогава, когато от това небе надвисна смъртна заплаха за любимата ни столица. Тогава, когато като опълченците на Шипка българските изстребители в съотношение 1:20 отклоняваха американските бомбардировъчни съединения. Тогава се яви Списаревски. В първия си бой с тях той се връзва със стремителна атака в противниковото ято и с цената на своя живот унищожи вражеската машина. Бомбардировачите бяха отбити – не, те бяха стреснати, бяха уплашени, бяха респектирани от тази непозната досега гързост и готовност за саможертва. Противникът го оцени и се преклони пред него. Случайно спасил се летец от падналия бомбардировач пристигна в България, поднесе цветя, целуна ръка на майката на героя и каза: “Прекланяме се пред вас, госпожо, майка на първата жива торпила в Европа. Ние сме респектирани от този подвиг, символ на българския боен дух.” Да, Списаревски стана символ и знаме на нас, останалите живи, и ония, които загинаха. Тогава ние дадохме клетва – “ще браним родното небе, безпощадни към противника и не щадейки собствения си живот...”

Еър груп 2000

Живата торпила

На кан. Списаревски

Рояк от вражи самолети мина
като тайфун под ведрото небе
и връхлетя над нашата родина
във страшна гибел да ни погребее.

Излитна във желязната си птица
като закрильник и могъщ орел –
задебна ги – и в първата редица
с кипяща кръв се впусна горд и смел.

Забрави ти за земните наслади –
гореше само за въздушен бой
и с устрема на своите сили млади
нахвърли се в свирепия двубой...

И първата летяща крепост литва
надолу... втора... третата гори...
Каква по-хубава за тебе битка?
Такваз мечтали бихме ний дори!

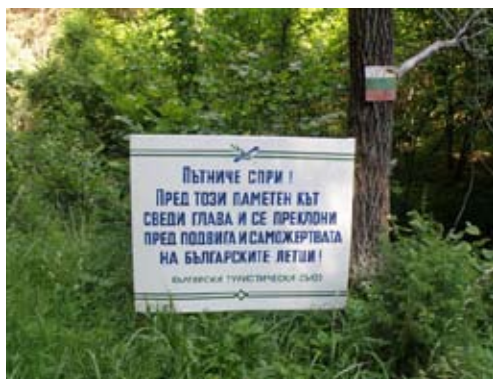
Но ето, завидя ти в миг съдбата;
куршум проби юначните гърди.
Но не побягна подло от борбата,
догде, ореле горд, не победи!

Ранен напрегна сетната си сила,
издигна се в небесния простор –
решен да станеш живата торпила –
ти връхлетя връз тежкия мотор.

Като врабци побягнаха в уплаха
въздушните пирати в тоя миг;
и в твоя светъл подвиг те разбраха,
че верен син си на народ велик!

О, зная, вдъхновяваше те Левски!
Ти беше смел и твърд като скала;
и ето, ний кълнем се, Списаревски,
делото ти ще умножим с дела!

Константин Гундев

Национална Съпротива България (вж. стр. 6) започва кампания под надслов „Помнете героите!“, състояща се в отремонтиране и реабилитиране на паметниците на онези българи, дали живота си за свободата на Отечеството си, за свободата на своите деца, за нашата свобода. Кампанията беше стартирана на 19 юни – рождения ден на кап. Димитър Списаревски, дал живота си в покрайнините на София в неравна битка с американските самолети през Втората световна война.

Докато в София около 19 юни 2011 година, всички псевдопатриоти и национални предатели обсъждаха и заклеймяваха „поруговането“ на най-големия паметник-гавра спрямо народа – Паметника на съветската армия – група симпатизанти на НС България отидоха в село Пасарел и с почистване и обно-

вяване на паметника на смелия летец Списаревски отдадоха своята почит и признателност. Показаха, че все още има будни българи, неподвластни на политически интереси и античовешки „освободителни“ идеологии.

В момента т.нар. ръководители на нашата държава, в стремежа си да угодят на поредния „голям брат“, напълно са забравили за миналото на България – дори нещо повече – те се стремят по всякакъв начин да го negliжират, а на моменти дори открито се гаврят с хората, дали живота си за нашето съществуване. Поставянето на паметника на американските летци пред посолството на САЩ, продажбата на военен паметник от МО в Хасково са само част от дългия списък. Няма да споменаваме българските военни гробища пръснати на Балканите, някои от които превърнати дори в свинарници.

Тоталното безхаберие към паметниците в цяла България и елементарната почит към загиналите накара нас – българските националисти, макар и със скромни средства, да започнем тази кампания.

Следващият обект от нашата кампания е гроб и паметник на Димитър Казака – един от Ботевите четници

Всеки истински родолюбец и националист е поканен да се включи в кампанията с паметници в своя район, а при нужда от помощ – да пише на имейла на „Национална съпротива“, който е mail@nsaprotiva.com, или да посети интернет страницата www.nsaprotiva.com.

Председателят на ВМРО – Българско национално движение Красимир Каракачанов изпрати писмо до Парламентарната асамблея на Съвета на Европа (ПАСЕ) чрез Представителството на Съвета на Европа в България

В писмото са цитирани случаи на нарушаване на човешките права на македонски граждани с българско самосъзнание.

Специално внимание се обръща на случаите на глоби и произвол по отношение на македонските граждани, които притежават автомобили с български регистрационни номера.

Цитиран е и случаят с Мирослав Ризински, осъден в политически процес при допуснати редица процесуални нарушения. Като притежател и българско гражданство, Ризински е поискал трансфер в България, съгласно Конвенцията за трансфер на осъдени лица, по която Р Македония е страна. Въпреки това, вече повече от година македонската страна отлага процедурата по трансфер – при все, че всички документи са изготвени и от българската страна има пълно съдействие.

ВМРО предлага представители на ПАСЕ да извършат проверка на цитираните по-горе случаи, за да се убедят, че Р Македония не спазва човешките права и съвсем открито си

позволява в свободна и демократична Европа да дискриминира свои граждани, подлагайки ги на системен тормоз, административни и съдебни репресии.

Пълен текст на писмото:

Уважаеми госпожи и господа,

От ВМРО се обръщаме към Вас по повод последния ден от Четвъртата сесия на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа (4-8 октомври 2010 г.). В дневния ред на тази сесия беше заложена като основна тема дискусия за интеграцията на циганите. Това се случва по време, когато председателстващ на комитета на министрите на Съвета на Европа е г-н Антонио Милошоски – министър на външните работи на Р Македония.

Ние от ВМРО считаме, че наред с циганския въпрос в Европа, Парламентарната асамблея на Съвета на Европа следва доста по-активно и ефективно да се занимае и с политиката на Р Македония спрямо гражданите ѝ с българско самосъзнание. Докато г-н Милошоски говори за интеграция на циганите, нека бъде запитан за правата на гражданите на Р Македония с българско самосъзнание. Редно е да се вземе предвид, че докато Р Македония охотно приглася в общия хор за „интеграция на ромите“, то нейните административни служби и съд не са преставали да тормозят по-изявените си граждани с българско самосъзнание и гражданство. Примерите в това отношение са много – случаите с Мирослав Ризински, Драги Каров, Спаска Митрова, Андон Спасов и десетки други граждани, които са тормозени от държавната власт в Р Македония заради българското си самосъзнание.

Нека ПАСЕ се позаинтересува от тези случаи и поиска от Р Македония информация за тях, тъй като е крайно неприемливо в 21 век в Европа хора да бъдат подлагани на политически и административни репресии заради самоопределението си. Доста лицемерно е от страна на правителството на Р Македония да говори за човешките права на циганите в Европа, докато упражнява системен тормоз на българите в Р Македония. ПАСЕ трябва да се заинтересува от спазването на човешките права в Р Македония, от факта, че държавната власт на Р Македония не спазва международни договори, по които е страна, заобикаля тяхното прилагане, с което демонстративно показва, че не зачита принципите и актовете на международното право. Особено интересен в това отношение е случаят с Мирослав Ризински. Той е осъден, с влязла в сила присъда от съда в Р Македония в един политически процес, пълен с процесуални нарушения. Като притежаващ и българско гражданство, Ризински е поискал трансфер в България, съгласно Конвенцията за трансфер на осъдени лица, по която Р Македония е страна. Въпреки това, вече повече от година македонската страна отлага процедурата по трансфер – при все, че всички документи са изготвени и от българската страна има пълно съдействие.

Разбира се, това е един от най-крещящите примери, но има и стотици други случаи в цяла Р Македония, при които македонски граждани са подложени на тормоз от страна на собствената си държава, само заради изявеното си българско самосъзнание.

Македонската държава заплашва да стигне и по-далеч – да конфискува автомобили с български номера, ако не бъдат пререгистрирани с македонски номера. В същото време в Р Македония без проблеми се управляват десетки хиляди автомобили с регистрационни табели на други чужди страни – албански, сръбски, немски, дори с табели от Съединените американски щати.

В заключение предлагаме на представители на ПАСЕ да извършат проверка на цитираните по-горе случаи, за да се убедят, че Р Македония не спазва човешките права и съвсем открито си позволява в свободна и демократична Европа да дискриминира свои граждани, подлагайки ги на системен тормоз, административни и съдебни репресии.

ВМРО може да окаже пълно съдействие като предостави документи с факти и други материали.

*За героя думите на стигат.
Носим в нас летеца патриот.
Радостта от подвига издига
вярата ни за щастлив живот.*

В. Борисова

Ога за героя

Орелът кат мълния блесна в небето!
На нашта Родина тупти му сърцето!
Да спре вражи набег на крепости страшни,
що смърт щат да сеят над родна земя!

Светкавица трясна таз крепост грамадна!
Политна със нея и в смъртта ужасна
загина на стража тоз свиден син горди,
отдал си живота пред роден олтар!

И ето прииждат, обстрелват отведи!
Кого да посрещне, кого най-напред?!
И вече във кръв е – страхът отдалеч!
Във крепост се врязва кат рицарски меч!

Половин век в забрава стои тоз герой!
Кога ли, Тодино, ще найда покой?!
Че трябва да помним ний своите чеда,
живота си дали за теб, Свобода!

Летецът прекрасен, обичан кат брат,
че бе Списаревски тъй храбър и млад!
И сълзи на всички, и майчини стон,
заглъхваха тъжно под чер небосклон!

И тъй стана символ на жива торпила!
Героят епичен – “Бъларийо мила!”
Сърца ни преливат със преданост мъжка,
към тоз патриот – величав и любим!

6 май 1993 г., София

О.з. майор инж. Петър Кабакчиев

На 20 декември 1943 г. върх-
летя с месершмита си върху водача
на американската бомбардировъчна
армада и се врязва в тялото на чети-
римоторната крепост. Представата
за защита на българското небе е
немислима без спомена за неговата
безподобна саможертва.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Капитан ДИМИТЪР СПИСАРЕВСКИ

Л
Е
Т
Е
Ц

И
З
Т
Р
Е
Б
И
Т
Е
Л

Ж
И
В
А
Т
А

Т
О
Р
П
И
Л
А

Въра
Сила
Суверенитетъ

Печатъ: Отечество ООД